

den mindst mishandlede af de trende Kirker; dens Trang var ikke saa stor, at den jo kunde afhjælpes med Mindre. Henvend 50,000 Rb. vilde være tilstrækkeligt. Og det blev ikke blot ved et Forslag, men hvad der var foreslaaet, blev udført, og denne Udførelse er en saadan, at jeg er vis paa, at Enhver, som i tidligere Dage er bleven beffendt med, hvorledes Maribo Kirke saae ud, og som nu træder ind i den, vil indrømme, at de Mænd, som have styret og ledet dette Bygnings-Foretagende, denne Restauration, have gjort sig meget vel fortjente. Men der er et lille „men“ derved. Restaurationen er ikke bleven heelt færdig; der er en lille Restance, som ikke er betalt. Det er netop den østre Gavl, den Gavl, som var prydet med dette skønlige Spir, der staaer tilbage i sin gamle Skikkelse. Det er ingenlunde alene paa Skjønhedens Vegne, at man kunde ønske, at denne Restance kunde blive afgjort, men ogsaa for Bygningens Soliditet og Varigheds Skyld; der er allerede af Synet flere Gange gjort opmærksom paa, at det Spir enten maatte brydes ned eller der maatte sættes nyt istedet, hvad dog vilde være en Fornøjelse af en gammel Feil. Der er hidtil Intet skeet. Saadanne Kirker som Maribo, Kallundborg og Viborg Kirker ere underkastede et særegent Syn af dertil særlig valgte Mænd; og dette Syn har flere Gange gjentaget Udsættelsen om, at den østre Gavl ikke var bragt i den Stand, som foreslaaet; men Pengene, hvorfor dette Arbejde skulde udføres, have ikke været at erholde, jeg veed ikke, af hvilken Grund. Det er ikke noget Efterkrav, som Maribo nu gjør gjældende; var det et Efterkrav, var det Noget, som Maribonitterne først havde faaet Lyft til bag efter, efterat de havde seet, hvor godt Kirken efter den heelt fuldførte Restauration tog sig ud, saa vilde der være Spørgsmaal, om man skulde tage videre Hensyn dertil, men i det første Udlaaf til Kirkens Restauration var den østre Gavl netop taget med, idet der var foreslaaet, at det tidnævnte Træspir skulde tages bort, og at der skulde udføres en Muurkam, hvori Klokkerne kunde hænge, og det Hele derved faae en Skikkelse, som bedre passede til den Stil, hvori Kirken

oprindeligt var bygget. Det er dette lille Krav, som jeg mener Maribo Commune har Grund til at gjøre gjældende; thi den maa jo bidrage til Kirken, som med saa ringe Indtægter naturligtvis ikke kan vedligeholde sig selv; den har en Fordring, som synes mig ogsaa af den Grund at maatte kendes for billig, at der fra først af af Regjeringen var approberet Tegninger, hvoraf det kan sees, at den østlige Gavl's Restauration fra først af har ligget i Ministeriets Tanke.

I Finantslovsforlaget for iaar Sp. 79—80 staaer der: „Ministeriet er bemyndiget til af de under det sorterende Midler i Genhold til Lov af 19de Januar 1863 at udlaaene indtil 200,000 Rb. til at restaurere Maribo, Viborg og Kallundborg Kirker, hvoraf for Finantsaaret 1869/70 18,397 Rb. til Kallundborg Kirke; samt til Fortsættelse af Restaurationsarbejdet ved Viborg Domkirke 13,040 Rb. osv.“ Her er altsaa først nævnet 3 Kirker, Viborg, Kallundborg og Maribo, som de, der i 1863 ansaaes for alle at være værdige til at komme i Betragtning til Understøttelse; men i Finantslovsforlaget for iaar er Maribo Kirke kaldet bort. Ja, var det en Folge af, at den havde faaet hele sit Tilgodehavende, saa var der ikke videre at bemærke derved, saa kunde der slaaes en Strøg over dens Fordring, men da den efter min Formenting ikke har faaet, hvad den med Billighed kunde ønske og forlange, skulde det idetmindste være mig hjært, om Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet næste Aar, naar det skal forfatte Forslaget over, hvilke Udgifter det har at udrede paa Kirkernes Vegne, vilde tage Maribo Kirke op igjen blandt de Kirker, som det ønsker at bemyndiges til at understøtte, saa at denne Understøttelse maatte blive ansført med den samme Sum, som den oprindeligt var, og som saavidt jeg veed er nødvendig for at bringe Restaurationen tilende, nemlig med 8000 Rb. Det skulde glæde mig, om Ministeriet vilde finde sig foranlediget hertil, og naar det da kommer under Forhandling her i Thinget, skulde det være mig hjært, om Thinget vilde mindes, at, naar det Første, som skal gøres, naar man vil udføre en god Gjerning, er dette, at man begynder derpaa, saa er